

EL JOC DELS DISBARATS

Un relat de: [Jordi Abellán Deu](#)

Recordes, oi, haver-hi jugat?
Aquest senyor d'aquí em pregunta...
i aquella senyora d'allà em respon...
I les rialles esclaten amb la ximpleria.

Hi penso sovint, sobretot darrerament,
al veure tertúlies, debats i entrevistes
quan en resposta a moltes interpel·lacions
el demanat respon el que li passa pels collons.

Bé perquè no sap, no vol o no l'interessa,
i acaba per imposar-se un diàleg de sords
on m'imagino la rotllana de nens i nenes
i les preguntes amb respostes absurdes.
Perquè qui contesta la qüestió no ha escoltat.

El cas és que no ho veig sols en estranys.
En les meves converses amb amics i companys
o en algunes sentides en cafès furtivament,
veig les mateixes o semblants estratègies.

És com si res no escoltéssim talment.
Sols busquem reafirmar el que creiem
sense atendre a raons ni arguments
perquè no volem obrir la porta al dubte.

No sé jo... Però em fa tant de tuf a religió...
Es carrega contra l'infidel amb l'espasa alta
i es passen pel forro respecte i moderació.

Sense miraments, sense remordiments,
per exterminar la demoníaca heretgia,
en la santa creuada ens embarquem.

Sincerament! Vull tornar a jugar
en la rotllana riallera d'infants
i de nou escoltar disbarats
però que mai no són mentida.